

Mikulášský předaudit (4.12.2014)

Pamatuji se, že čím víc se blížil den, kdy chodil Mikuláš, snažily jsme se my děti být poslušnějšími a hodnějšími. Ale jako by to bylo málo, najednou i malé hříšky se jevily být hříšnějšími než kdykoli jindy. A rodiče nám stále připomínali, že Mikuláš to všechno vidí. Jako by snad svatý Mikuláš, který si nás zlobivců po většinu roku milostivě nevšímal, najednou nedělal nic jiného, než že každého z nás sledoval na každém kroku ve dne i v noci.

Bývaly to zkrátka nervy. Pravda, dalo se spolehnout na anděla, že každou naši připomenutou lumpárnu tak nějak umenší a přimluví se za nás u Mikuláše, zejména když slíbíme, že už ji nikdy, ale opravdu nikdy nezopakujeme, ale velkou neznámou ve hře byl čert. Ten naopak všechny naše prohřešky nepříjemně nafukoval, a kdyby náhodou Mikuláš na něco zapomněl, bylo jisté, že čert mu to nesmlouvavě připomene.

Teprve když za nebesko-čertovskou trojicí zaklaply dveře, dalo se vydechnout. To nejhorší bylo za námi. Sice v jenom malém balíčku bylo trochu brambor a uhlí, ale v tom velkém, ách, tam byl perník a čokoládový Mikuláš, banán, červené lesklé jablíčko a voňavá mandarinka, ale hlavně taky spousta buráků. To byl důkaz, že jsme úspěšně prošli Mikulášským předauditem. A když jsme uspěli před Mikulášem, tak před mnohem hodnějším a laskavějším Ježíškem jasně musíme uspět taky. Jen bylo nutné si to v mezidobí nějak nepokazit a projít těmi necelými třemi týdny s co nejčistším štítem.

Tehdy nebyly k dostání barevné adventní kalendáře, ve kterých se každý večer otevřelo jedno papírové okénko, za kterým je ukrytá malá čokoláda. To zažily až moje děti a teď vnoučata. My jsme se museli spolehnout na zabarvování okének nebo na škrtní čísel, které nám maminka napsala na papír.

Jak jen byl ten adventní čas dlouhý! Celý byt se před Vánoci musel vygruntovat, muselo se napéct a nazdobit cukroví a také bylo třeba udělat domácí čokoládu, kterou jsme nechávali tuhnout na plechovém parapetu za oknem. Čokoláda nádherně voněla a sněhové vločky na ní hned roztávaly, dokud se formičky neochladily a čokoláda neztuhla.

Bylo to dlouhé čekání, ale nakonec jsme přece jen zabarvili poslední okénko nebo škrtnli poslední napsané číslo a Ježíšek mohl přinést stromeček a dárky.

Dnes si říkám, jak je ten adventní čas krátký! Je třeba udělat a zajistit tolik věcí, na nikoho a na nic nezapomenout. Až má člověk někdy strach, jestli vůbec Vánoce budou moct přijít.

Ale myslím, že není třeba se bát. Mikulášskou prověrkou jsme všichni prošli, a tak je jisté, že Ježíšek přijde. A určitě nebude kontrolovat, jestli máme umytá okna a napečeno deset druhů cukroví, nebo ne.

Vím to, je to jisté. Vždyť je to Ježíšek!

{fshare}